snad o následky, které dle svého uvážení může úřad buď prohlásiti za nastalé aneb je může prominouti, nýbrž jde tu o následky, jež zákon sám prohlašuje bezpodmínečně za nastalé a jež prominouti není po zákonu v moci úřadu.

Není tu tedy v postupu žalovaného úřadu vytýkané nezákonnosti i bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 124.

Vyživovací příspěvek: * Bylo-li oduznáno ohrožení výživy příslušníků povolaného, jsou tím také popřeny podmínky pro nárok na alimentaci dle § 154 o. z. o. a pro nárok na vyživovací příspěvek na něm se zakládající.

(Nález ze dne 11. června 1919 č. 2862.)

Prejudikatura: víd. nál. ze dne 20. června 1918 č. 8672, Budw. č. 12.169 a ze dne 4. července 1918 č. 9434, Budw. č. 12.178.

Věc: Josef a Emilie Sedláčkovi v Unhošti (adv. Dr. František Papoušek z Vršovic) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Syn stěžovatelův, který jako dělník na dráze vydělal měsíčně 100 K a se stěžovately žil ve společné domácnosti, povolán byl dne 11. května 1916 k činné službě vojenské. Nárok stěžovatelů na vyživovací příspěvek byl oběma správními stolicemi zamítnut, zemskou vyživovací komisí rozhodnutím ze dne 9. dubna 1919 č. 43.759/18 z toho důvodu, že výživa příslušníků povolaného nebyla na příjmech povolaného závislou ani jeho povoláním ke službě vojenské vzhledem k vlastnímu výdělku stěžovatelů ohroženou.

Tomuto rozhodnutí základem bylo zjištění, že otec povolaného dle vlastního tvrzení strany vydělá měsíčně 180 K, dle tvrzení zaměstnavatele 195 až 215 K a že stěžovatelé žádných dětí doma nemají. Tyto výsledky šetření byly dne 12. března 1918 stěžovatelce sděleny a ona je jednak výslovně uznala, jednak žádných protidůkazů nenabídla.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu uvádějíc, že povolaný přešed do tábora spojenců, stal se členem československé armády za hranicemi, dovozuje, že stěžovatelům jako příslušníkům takového vojína dle výnosu ministerstva národní obrany ze dne 14. prosince 1918 čís. 16 věstn. min. nár. obr. přísluší bezpodmínečně nárok na vyživovací příspěvek. Náhled ten jest mylný, neboť citovaný výnos jenom oproti předpisu § 6 zákona ze dne 26. prosince 1912 čís. 237 ř. z. a § 4 zákona ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z. nezbavuje nároku na příspěvek příslušníky takových osob, které by podle těchto předpisů zákona bývaly považovány za zběhy, jsou-li ostatní podmínky jeho vzniku dány.

V dalším obracejí se stěžovatelé proti názoru nařík. rozhodnutí, že výživa příslušníků nebyla shledána ohroženou a dovozují, že jim přísluší docela nárok z důvodu odst. 3. § 2 zák. o vyživovacím příspěvku, protože nastala podmínka § 154 o. z. o.

Pokud jde o otázku závislosti a ohrožení výživy stěžovatelů, byla tato zodpovězena ve správním řízení na základě skutkového podkladu za součinnosti strany úplně vyšetřeného a bezvadně zjištěného. Otázka ta, jsouc otázkou skutkovou, nikoli právní, vymyká se přezkoumání nejvyšším správním soudem, který jest jejím zodpovězením jakožto součástí skutkové povahy po rozumu odst. 1. § 6 zák. o správním soudu při svém rozhodování vázán a nesmí je věcně přezkoumávati. Poněvadž pak stížnost v tom směru vadnost řízení nevytýká a takových vad, jež soud z povinnosti úřadu respektovati musí, shledáno nebylo, nebyla stížnost ani po této stránce shledána oprávněnou.

Nárok z odst. 3. § 2 zák. ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z. uplatňují stěžovatelé výslovně teprve ve své stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu. Ale i když se přihlédne k tomuto nároku, poněvadž stěžovatelé ve správním řízení uváděli povšechně sice, ale přece takové skutkové okolnosti, které by mohly odůvodniti nárok na alimentaci vůči synovi, nelze v napadeném rozhodnutí spatřiti nezákonnost, když shledavši, že výživa stěžovatelů odchodem povolaného nestala se ohroženou, nerozhodlo výslovně též o jejich nároku z alimentace, protože tam, kde není výživa rodičů ohrožena, nejsou také podmínky upadnutí v nouzi, kteréž zákon občanský požaduje pro vznik práva na alimentaci rodičů vůči synovi.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 125.

Ručení obce: * Ku platnosti usnesení obecního výboru o převzetí ručení, z něhož mohou v budoucnosti vzejíti konkretní výdaje, není třeba zachovati ony formy, jež zákon v §§ 72 a 73 ob. zříz. předpisuje pro vyřízení obecního rozpočtu.

(Nález ze dne 11. června 1919 č. 2880.)

Věc: Dr. Kilián Frank v Karlových Varech proti Zemské správní komisi král. Českého (za súčastněnou stranu obec města Karlovy Vary adv. Dr. Ferd. Fleischner z Karlových Var) o ochranná opatření telegrafního a telefonního zařízení.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Obecní výbor města Karlovy Vary usnesl se dne 30. prosince 1915 vydati c. k. poštovnímu a telegrafnímu ředitelství v Praze prohlášení, že uznává správným názor tohoto ředitelství, vyslovený v dopisu ze dne 21. srpna 1914, dle kterého v případě vystavění městské elektrické dráhy v Karlových Varech podle smlouvy ze dne 17. listopadu 1903 je c. k. ředitelství pošt a telegrafů povinno na účet správy stát. telegrafů převzíti náklad na ochranná opatření týkající se telegrafních a telefonních kabelů, jakož i linií rourové pošty, položených v městských pozemcích, naproti čemuž náklad na veškerá ostatní ochranná opatření ohledně vrchních vedení vůbec a oněch spodních kabelů, které jsou položeny mimo obecní pozemky, ponese městská obec Karlovy Vary.